

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin Moșincă
Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Cio.
Editura Tipo MC, Oradea - 2020

Cartea Mea e și a Ta!

ISSN 2734-6889
ISSN-L 2734-6889

BOBOCII DIN FLOREȘTI (COMEDIE ÎN DOUĂ ACTE)

PERSONAJELE:

- **Narcisus Treskayetzky**

Profesor de botanică la liceul din localitate

- **Florentin Floroiu (zis Fefe)**

Profesor de istorie, coleg cu Narcisus Treskayetzky, cumnat cu Florică Boboc

- **Florică Boboc (zis Bâlbâitul)**

Fiul lui Florin Boboc și tatăl copilașului Floricel Boboc

- **Florin Boboc (zis Trandafir)**

Bunic, tatăl lui Florică și fiul lui Florea Boboc

- **Florea Boboc (zis Floaredecolț)**

Străbunicul. Foarte militaros. Fost sergent major în armată.

Scriitor - memorialist și rezervist. Cu baston.

- **Floricel Boboc (zis Mugurel)**

Coplaș de trei ani și trei luni, (eventual în cărucior), purtând scutec sau nu!

- **O voce din culise**

George ROCA

Duminică! Zi cu soare. Bărbații a patru generații din familia Boboc se plimbă pe Strada Mare a orașelului patriarhal Florești. Deodată, nu departe de florăria „Zambilica SRL”, în dreptul cofetăriei „Trandafirul” (mese și pe trotuar), dau nas în nas cu cumnatul Florentin Floroiu zis Fefe. Acesta este însoțit de un necunoscut. Încep prezentările:

Florentin Floroiu (zis Fefe): Oho-ho-ho! Pe cine văd! Rudele mele dragi...! Salut cumnate Florică! Sal'tare nene Boboc-Trandafir! Vă invit pe toți, la această ilustră cofetărie care vă poartă numele, la o dulceață de trandafiri și un pahar cu apă rece! Fac cinste! (*întinde mâna spre mesele din stradă invitându-i să se așeze. Străbunicul se execută, așezându-se pe primul scaun. În cade bastonul care face zgomot și îi atrage atenția lui lui Fefe*) Salutare distinse dom' maior Floaredecolț! Salutare de trei ori! Ce bucurie, ce plăcere!

Florea Boboc (zis Floaredecolț): (*puțin iritat*) Noroc Fefeloi! Rahat cu apă rece este!? Sau cu perje!? Eu nu sunt maior ci major... sergent major rezervist... 'nțeleș, soldat!

Florentin Floroiu (zis Fefe): Înțeleș să trăiți! Și scuze! (*se întoarce spre coleg, bătându-l pe spinare*) Vi-l prezint pe Narcisică, amicul și colegul meu, profesor de liceu, pe care de fapt în cheamă...

Narcisus Treskayetzky: (*grav și foarte serios*) Narcisus... Treskayetzky. Profesor de botanică și zoologie!

2

Florică Boboc (zis Bâlbâitul): Flo-flo-ricel Bo-bo-boc...

Narcisus Treskayetzky: Încântat de cunoștință! Vai, domnule Floricel, dumneavoastră sunteți rudă cumva cu primarul Boc?

Florică Boboc (zis Bâlbâitul): Nu-nu-nu! Eu sssunt Bo-bo-boc! El e doar Bo-bo... ptiu fir-ar să fi-fie! El e doa-doa Ieeeeeeeeemil Bo-boc. Boc! (*și zâmbește ușurat!*)

Florin Boboc (zis Trandafir): (*sarcastic*) Auzi dom'le, noi nu suntem rude cu primarul Boc și nici nu aș vrea să fim! Am făcul parte din partide adverse! El prim-ministru la democrați, eu senator la țărăniști! Cu mândrie o spun că toți bărbații din familia noastră sunt ță-ră-niști! Punctum! Adică, nu punctum! Dumneata de unde îți tragi originile!? Ai un nume tare ciudat! De Narcis am mai auzit. Tânărul din mitologie care s-a îndrăgostit de propriul său chip... dar de Treiscaieți aud prima dată în viață! Și, deh, am și eu o vârstă...

Narcisus Treskayetzky: (*se îndreaptă de spinare și se uită intrigat la dl. Trandafir căutând totuși să fie politicos*) Distinse domn senator, în primul rând, numele meu de botez este Narcisus, nu Narcis... apoi cel de familie este Treskayetzky... cu accent pe ultima literă, adică Tres-ka-yetz-igrec, adică pronunțat „i” mai pe românește! Acest nume vechi și sonor nu are cu nimic de-a face cu românescul „Trei scaieți”. Originile mele paterne sunt austriece, chiar dacă au accente nobile poloneze! Poate ați auzit de Conte Johann Josef Wenzel Radetzky feldmareșalul reginei Maria Terezia, cel căruia compozitorul Johann Straus a compus în cinstea sa celebrul „Radetzky Marsch”, piesă cu care se încheie în fiecare an concertul de Crăciun al Filarmonicii din Viena. Acest mare personaj era văr cu străbunicul meu, baronul Treskayetzky, căsătorit cu o prințesă ungară din familia lui Francisc Rákóczi al II-lea, fără igrec la sfârșit, principe regent al Ungariei și principe al Transilvaniei... Datorită stră-străbunicului a ajuns familia noastră pe meleagurile transilvane! Și acestuia din urmă, compozitorul Frantz Liszt i-a dedicat... tot un marș! Marșul lui Rákóczi! Sper că ați auzit de dânsul! Așa era pe vremuri, eroilor li se dedicau imnuri... (cu mâna la inimă, cu o privire nostalgică, începe să fredoneze Marșul lui Rákóczi)

Florin Boboc (zis Trandafir): (râzând, se apleacă sub scaun dând din mâini, de parcă ar alunga un cațel și strigă) Marș, marș... (Fredonează începutul marșului lui Radetzky după care începe să chiuie): (ostentativ) Domnule dragă, cred că nici românii nu s-au lăsat mai prejos și v-au făcut și ei o cântare: (începe să cânte cu glas tare) „Foaie verde trei scaieți. Hai la horă măi băieți! Hop-așa, zi-i așa, zi-i așa nu te lăsa! Trăiască Austria...”

Florentin Floroiu (zis Fefe): (sculându-se în picioare) După câte am auzit, nu maghiarul Franz List ci francezul Hector Berlioz a fost primul care a prelucrat marșul lui Rákóczi! Această frumoasă și profundă melodie, cu un puternic impact revoluționar, a ajuns la un moment dat imnul neoficial al Ungariei! Prima versiune a fost compusă pe la 1730 de unul sau mai mulți compozitori anonimi sub forma unui cântec de jale și revoltă împotriva oprimirii maghiarilor de către habsburgi... Pe la 1810, Berlioz a ascultat melodia într-o formă primară cântată de violonistul de origine romă János Bihari, prelucrând-o mai apoi și introducând-o în lucrarea sa „Damnarea lui Faust”... după cum ne dezvăluie filologul Lazăr Șăineanu în valorosul său dicționar universal al limbii române, edițiunea a șasea din 1926, apărută la editura „Scrisul

Românesc” din Craiova! La puțin timp după aceea și Franz Liszt se ambiționează și compune și dânsul o serie de aranjamente muzicale pe aceeași temă în „Rapsodia Ungară nr. 15”. Ba... colac peste pupază, pianistul ucrainiano-american, Vladimir Horowitz, a compus și dânsul o variantă a „Marșului lui Rákóczi” cu elemente din ambele versiuni... Liszt și Berlioz.

(toată lumea strigă „Bravo, bravo, bravo” și bate din palme, începând cu cel mic!)

Narcisus Treskayetzky: (îl sărută pe amândoi ograjii pe Florentin Floroiu) Dragă Fefe, dragă colega, dragă profesore! Ești o adevărată enciclopedie! Mă copleșești cu atâtea amănunte, cu atâtea informații interesante din care unele s-au contopit și cu viața străbunelor mele! Nu degeaba ești profesor de istorie! Emerit... te declar! Honoris Causa! Te felicit și îți mulțumesc din suflet! Dau o bere! Ospătar... !

O voce din culise: Din lipsă de personal comenzile se iau doar înăuntru, la casă!

Narcisus Treskayetzky: Din poveștile lui o’papa, adică bunicul, cunoșteam doar episodul cu Liszt... Acum mă simt și mai împlinit!

Florin Boboc (zis Trandafir): (Semeț și ostentativ, se apropie și îi oferă necunoscutului o frumoasă carte de vizită pe care este imprimată o floare galbenă pe fond negru): Florin-Trandafir Boboc – fost senator, actualmente cântăreț la baluri și petreceri!

Narcisus Treskayetzky: (încercând să fie galant, dar totuși răutăcios pentru a-și plăti polițele către fostul senator) O carte de vizită mi-nu-na-tă! Iar floarea... imi aduce aminte de exotica... Tagetes Erecta! Unii zic că își trage numele de la geți? Eu zic că nu! Consider că este vorba de o floare nativă din Mexic unde se numește „Cempasúchil” sau „Flor de muertos” adică pe românește “Floarea morții”! Scuzați vă rog, dar pe 1 Noiembrie, de Ziua Morților, veți găsi multe buchete pe mormintele din cimitir!

Florin Boboc (zis Trandafir): (roșu la față de furie): Auzi, dom-le Narciseală... Nu-ți permit! Ce fel de profesor de botanică ești matale dacă nu poți deosebi o tagetă de o calendulă!?

Narcisus Treskayetzky: Distinse domn, s-avem pardon! Narcisus Treskayetzky mă cheamă, nu Narciseală! Narcisus e numele meu de botez! Cât despre calendulă pot să vă informez din studii extrem de profunde că are petalele mult mai dese! (scoate din geantă un ditamai cărțoi, îl deschide la o pagină oarecare și începe să citească cu glas sacadat) Această floare a fost înregistrată cu denumirea latină de „Calendula officinalis” și face parte din familia Asteraceae! În popor i se mai spune și gălbenea, cărăgea, calinică, caldarușă, cilimică, coconiță, crăiță, fetișcă, filimică, floare galbenă, hilimică, ochi galben, ruginea, rujuliță, roșioară, rușculiță, salomie, salunie, sinilie, stancuță, tătăiaș, văzdoagă... (puntează cu degetul și îi arată lui Trandafir apoi continuă) Se folosește la prepararea unor medicamente precum creme sau tincturi. Pentru uz intern... la tratamentul gastritelor hiperacide, ulcerului gastric, ulcerului duodenal, colecistitei, icterului infecțios, bolilor de ficat, cicatrizant intern, dismenoree, osteoporozei, ulceratiilor canceroase, inflamații ale colonului, hemoroizi și nu în ultimul rând ca vermifug... împotriva limbricilor, teniei, oxiiurilor! (Fața lui Florin Trandafir Boboc a devenit stacojie. Din ochi îi țâșnesc flăcări! Se ia cu mâinile de cap) Pentru uz extern la tratamentul acneei, arsurilor, degerăturilor, a rănilor purulente, a cancerul pielii, a leziunilor ulceroase ale sânilor, a cancerului mamar... bolilor tegumentare, micozelor, trichomoniazeei, și leucoreei... Trichomonas vaginalis! (Trandafir duce mâna la inimă și dă ochii peste cap căzând pe scaun!) Ia uitați-va, sunt și câteva fotografii pentru conformitate! Seamană leit cu floarea de pe această carte de vizită. (toți se uită cu atenție și compară imaginile. Unii murmură „Da, da!” Trandafir uitându-se supărat la Treskayetzky se așează la masa alăturată și se palpează pe inimă...)

Florea Boboc (zis Floaredecolț): (ridică bastonul amenințător în sus) Gata soldat! Smirna! Tăcere totală! Executarea! Dumneata vrei să îmi omori copilul!? (se apropie de Trandafir și scuișând în palme începe să îl maseze pe la tâmpile...) Dragul tati, nu fi supărat... Cărțile astea mai mint și ele din când în când...

Florentin Floroiu (zis Fefe): (îl trage de mânecă pe Treskayetzky încercând să salveze situația) Dragă colega, să facem pace! Trebuia să ți-l prezint mai întâi și pe domnul străbunicu' Florea Boboc. Un om de factură înaltă! Avem multe de învățat de la dânsul! În cel de-al doilea război mondial a fost sergent-major... la vânătorii de munte! Veșnic în căutarea „Florii de colț”! Dați-vă mâna! Veți avea numai de câștigat dacă deveniți prieteni! Deci... domnia sa, Florea Boboc... veteranul familiei...!

Florea Boboc (zis Floaredecolț): (duce mâna la spate evitând să dea mâna cu Narcisus. Apoi țanțoș, bătând militărește din călcâie, scoate cu mâna stângă o carte de vizită din buzunarul de la piept, i-o întinde dar se răzgândește și o pune înapoi... uitându-se cu milă la băiatul său...): Fefe dragă, se vede că nu ai făcut armata. Dar nu mă supăr pe matale! Eu sunt sergent-major, nu maior. În rezervă! Florea Boboc-Floaredecolț... că așa sunt trecut și în Biroul Populației! (vesel) Ha, ha, ha! Scriitor, memorialist și rezervist deci! Flori de colț” am cules cu sutele când eram mai tânăr! Ha, ha, ha! Din „flori” s-a născut și băiatul meu... De-acolo i se trage numele, Florin și Trandafir... Bobocel și el, mânca-l-ar tata! Să-ți spună nevastă-mea, Florica... cum o mai alergam prin munți și văi! Ha, ha, ha! Mai ceva ca în cântecul ăla cu „pușca și cureaua lată”! Acum nu mă mai țin mădularele să bântui pe coclaurile muntelui, așa că în timpul liber... cultiv roze pe balcon! E o meserie mai de câmpie!!! Ha, ha, ha, ha! (râde tare!)

Narcisus Treskayetzky: Am înțeles! Roze... Ce romantic sună! Înseamnă că melodia preferată a dumneavoastră și a domnului Trandafir Boboc (se uită șugubăț spre masa unde acesta este așezat) ar trebui să fie ori melodia lui Florin Bogardo „Să nu uităm nicicând să iubim trandafirii” sau „Rose rosse” cantată de italianul Massimo Ranieri. (Și începe să fedoneze: „Rose rosse per te, ho comprato stasera, e il tuo cuore lo sa.. cosa voglio da te. D'amore non si muore...”) iar a dumneavoastră, distins domn Floaredecolț, precum ziceți că vă cheamă la „biroul populației”, sau în buletinul de i-den-ti-ta-te, ar mai trebui să fie și melodia „Edelweis” care în limba buneilor mei înseamnă „Floare de colț”. Ați văzut filmul „Sunetul muzicii”? (începe să mimeze cântatul la chitară și să fredoneze „edelweis-edelweis...!”)

Florea Boboc (zis Floaredecolț): (cu un glas iritat! Îi pune mâna pe gură!) Pardon monșer! Melodia preferată a fiului meu este „Trandafir de la Moldova”! Am impresia că dumneata ești cam snob... Tot o dai pe austriacă, pe latinește și pe italienește... Nu prea îți place bre... florile românești! De melodia „Maglavais”, de care povestești, nu am auzit și nici nu mă interesează! Ai înțeles coane!?

Florin Boboc (zis Trandafir) (nervos): Corect, tăticule dragă! (cântă cu voce tare, aproape țipând): Trandafiiiir de la Modova... Te-am iubit, dar nu-ți știu vorba! Eu știu în germană doar atât: „Meine liebe katze/ Suferă de mațe/ după constipație/ Are dilatație!//” (se întoarce spre taică-său) I-am zis-o! (toti râd zgomotos, Bobocii seniori, față-n față, bat din pumni imitați de cel mic și repetă versurile chiuind)

Florentin Floroiu (zis Fefe) (bate din palme frenetic și încearcă din nou să salveze situația): Iar ăsta micu... este mugurelul familiei... are trei anișori și trei lunișoare neîmplinite! Floricel îl cheamă, ca pe bunica lui... Floricica! Floricel-Mugurel-băiețel-nepoțel-strănepoțel! Bobocul familiei Boboc! Ați înțeles!?

Floricel Mugurel Boboc (Copil, nepoțel-strănepoțel) (alintat): Pe mine mă cheamă Flolicel! Pe tata îl cheamă Flolică! Lică! Lică-iepulică!

Florică Boboc (zis Bâlbâitul): Pe-pe mi-mine mă cheama Flo-Flo-Flo-rică și nu-numai mă-mă-mica ta îmi zice Ri-Rrrrică... Să-să-să nu mai sssssspui aia cu ie-ie-iepurrașu' că-că-că e urrrrât - urât tarrre!

Floricel Mugurel Boboc (Copil, nepoțel-strănepoțel) (cu o nutricică obraznică): Lică, Liiică... Lică-iepulică! (Bate din pumni și scoate limba la tăticul cel bâlbâit)

Florică Boboc (zis Bâlbâitul) (suparat): Sssssă-ți fi-fie rrrrrrușine! (și îi plesnește o palmă peste posteriorul cu scutec... Că, deh, unde dă tata crește!)

Florinel Mugurel Boboc (Copil, nepoțel-strănepoțel) (plângând în hohote): Să nu mai dai în cutecul meu că mă doale... Ești lău! Lău de tot! Un tată lăăăău! Tatălăule!

Floarea Boboc-Trandafir (Străbunicul): (îl ia de-o ureche pe Florică-Bujorel): Nepoate Floricăăăă... ai făcut un gest nesăbuit! Ai dat într-un suflet nevinovat! Se zice că... copiii nu trebe să-i atingi nici măcar c-o floare! Rușiiiiine să-ți fie! Mama ta de tată agresiv...

Florin Boboc (zis Trandafir) (îl ia de cealalta ureche): Ru-și-ne găliganule! Ru-și-ne! Când ajungem acasă te învăț eu minte! Îți aplic pedeapsa „Florii de Colț” pe care o știi de la tata! Te pun la colț în genunchi pe coji de nuci! Schimbăm noi foaia! Ai să vezi tu cum se ajunge Floricel... la Floarea din Colț! Mă-ga-ru-le!

Florinel Mugurel Boboc (Copil, nepoțel-strănepoțel) (plângând și mai tare): Lușine! Lușine! Lușine măgalule! Pentlu că m-ai bătut, o să te spun la mama că faci pipi în chiuveta de la bucătălie! Batăcușule! (Toate generațiile se uită întrebător la bălbăitul tată care se ia cu mâinile de cap!)

Florică Boboc (zis Bălbăitul): (cu ochii ieșiți din orbite, frecându-se la urechi de durere): Mi-mi-minte! Mi-mi-minte!

Florentin Floroiu (zis Fefe) (încercând să salveze a treia oară situația): Nu mai plânge Florică mic! Dacă nu mai plângi te ia nenea Florentin la grădina botanică să-ți arate florile.

Florinel Mugurel Boboc (Copil, nepoțel-strănepoțel) (smiorcăindu-se): Dal futuli sunt pe acolo? De ăia cale zboală din floale în floale? Dal păsălele...? Vleau-vleau la futuli și la păsălele! (Cu toți încep să zâmbească uitându-se cu subînțeleas la tăticul bălbăit care era verde la față!)

Florentin Floroiu (zis Fefe): Sunt, sunt! Promit că te duc, dar numai dacă îmi spui o poezie?

Florinel Mugurel Boboc (Copil, nepoțel-strănepoțel) (iși șterge ultima lacrimă și începe să recite): „Întl-un coș cu violele/ Șade două păsălele/ Amândouă țilipesc/ Eu pe... tine te iubesc!//” Nene Florentin, acuma mă duci la flutuli și la păsălici?

Florentin Floroiu (zis Fefe) (făcând cu ochiul către cumnatul său, tăticul copilului) Îți cumpără nenea Florentin și vată pe băț... și un iepuraș...

Florinel Mugurel Boboc (Copil, nepoțel-strănepoțel): Iepulaș nu vleau, că ial mă bate tata lău...

Narcisus Treskayetzky: Oooo! Sper că mă luați și pe mine la Grădina Botanică!

Florinel Mugurel Boboc (Copil, nepoțel-strănepoțel): Pe tine te luăm numai dacă îmi cumpeli vată pe băț!

Narcis Treiscaietzi-Țeposu: Cumpără nenea! Doar dacă îmi spui si mie o poezie...

Florinel Mugurel Boboc (Copil, nepoțel-strănepoțel): Spun! „Când glădinile-nfloresc, Eu pe tine te iubesc”! Gata! Ba mai am una pentru tati:

Lică. nu știa să zică

Lău, lătușcă, lămulică,

Dar de când copilu-nvață

Poezia desple lață,

Tati a-nvățat să zică...

Lă-lău, lă-lă-țu-țușcă, lă-lă-mu-mu-lică !

(Toată lumea râde și se îmbrățișează! Singurul supărat e Florică-Bujorel-Bâlbâitul care stă de-o parte și se calcă pe bombeul pantofului din piciorul stâng și invers.. și își întoarce buzunarele de la pantaloni pe dos...)

(Cortina cade)

SFÂRȘITUL ACTULUI ÎNTÂI

6

ACTUL II

O margine de stradă. O stație de autobuz, două bănci pentru așteptarea autovehiculului. Între cele două bănci un stâlp cu două săgeți de afișaj. Pe cea care indică stânga scrie „GRADINA BOTANICA” iar pe cea dinspre dreapta scrie „FLORESTI CENTRU”. În prelungirea stâlpului, în partea de sus o pancartă pe care scrie „STATIA DE AUTOBUZ NR. 14 BARAT”. Din culise, dinspre „Grădina botanică”, se aud voci... Apare căruciorul cu copilul, Floricel Mugurel Boboc, care se strambă la public, împins de către tatăl său Florică Boboc (zis Bâlbâitul). Se îndreaptă spre băncile din stația de autobuz și se așează în colțul din dreapta a băncii din dreapta. Floricel continuă să se maimuțărească spre public. După ei apare bunicul, Florin-Trandafir Boboc, care se așează pe aceeași bancă, scoate un ziar din buzunar și începe să citească silabisind... După scurt timp apar, braț la braț străbunicul, Florea Boboc-Floaredecolț, cu Narcisus Treskayetzý, profesorul de botanică și amicul său, Florentin Floroiu (zis Fefe), cumnat cu Florea Boboc. Cei trei discută foarte foarte aprins despre plantele și florile din Grădina Botanică, proaspăt vizitată. Se așează toți trei pe banca din stânga.

Florea Boboc (zis Floaredecolț): Distinse domn profesor, Treiscăieți, m-ai dat gata cu cultura dumitale. Încep să te iubesc! Știi atâtea despre plante că nici Enciclopedia Britanicus nu știe atâtea!

Florentin Floroiu (zis Fefe): Britanica, străbunicule, Britanica... nu Britanicus! Britannicus, cu doi de „n” a fost un baietel roman care a murit la 13 ani... Era fiul împăratului Claudius și al Messalinei...

Florea Boboc (zis Floaredecolț): (supărat) Auzi guralivule, eu vorbeam cu domnul profesor, nu cu tine... Nu îmi da lecții cu ce se mănâncă brexiștii britanici! Despre ce copil de treișpe ani vorbești matale căci în marea Enciclopedie Britani... (evita să pronunțe sfârșitul cuvântului), nu am găsit nimic despre Britanicus, cu toate că am citit-o din doască-n doască de vreo șapte ori! Am dat doar de Titanicus... la una din pagini! Ala care a scufundat vaporul prin 1912 primăvara...

Florică Boboc (zis Bâlbâitul): Poa-poate nu îți pu-pu-se-seși ooooochelarii, sau era scri-scrisul prea mic! Ha, ha! Cu-cum-na-tu-tul Flo-flo-ren-tin-tin știe, că d-aia e pro-pro-fe-fe-sor de isssto-to-rie!

Florea Boboc (zis Floaredecolț): Tu să taci măgarule, că nu te-a întrebat nimeni! Mușcă-ți li-limba, poate nu te mai bâlbâi! Ia zi-i dom' profesór de istorie cum a murit copilul acela englez de 14 ani!?

Florentin Floroiu (zis Fefe): Vă rog... istorie, nu historie! Britannicus nu era englez, ci roman de la Roma. Taică-său era împăratul Tiberius Claudius Caesar Augustus Germanicus...

Florea Boboc (zis Floaredecolț): M-ai înebunit domnule profesor de istorie. Ba e britanic, ba e german! Ce naiba, aștia parcă ar fi strămoșii Uniunii Europene... Continuă totuși... că mi se pare interesant!

Florentin Floroiu (zis Fefe): Deci împăratul Claudiu, a fost însurat cu Messalina, care a fost a treia sa nevastă! Cu dânsa l-a avut pe Britannicus. L-a numit așa în cinstea victoriei cuceririi Insulelor Britanice. După despărțirea de Messalina, Claudius împărat s-a recăsătorit cu a patra sa nevastă, numită Agrippina, care a venit și ea cu un plod în familie. Acesta era Lucius Domitius, mai bine cunoscut în istorie sub

porecla de „Nero”! Nero a devenit gelos pe fratele vitreg, adică pe copilul Britanicus și l-a otrăvit, așa ca acesta a murit la fragedă pruncie și nu a mai ajuns imperator. Locul lui l-a luat deci sângerosul Nero, cel care a dat foc Romei!

(Florin Boboc-Trandafir începe să caște plictisit și dezinteresat de prelegere... și se ascunde după ziar)

Florea Boboc (zis Floaredecolț): Auleo! Mi se face pielea de găină de asemenea povestiri... Iar nu o să dorm bine la noapte... Nu mai vreau să aud asemenea chestii! (își face cruce li scuiță-n sân) Doamne ferește-ne de romani!

7

Florică Boboc (zis Bâlbâitul): (râzând cu gura până la urechi, se scoală în picioare și recită) Pâ-până și împă-pă-ratul Ne-nero se-se spăla la fu-fund cu De-dero!

Florea Boboc (zis Floaredecolț): (ridicând vocea) Băi, nepoate, tu de mic ai fost obraznic. Să îți fie rușine...

Floricele Mugurele Boboc (Copil, nepoțel-strănepoțel): (scoțând limba la străbunic se dă și el în spectacol) Nu mai țipa la tăticul meu, te log! Mai bine să taci, că volbești foalte tale și mult! La popa, la poaltă/ Șade-o mătă moaltă/ Cine o lăde și o volbi/ S-o mănânce coaptă/ Cu mălal și pătlungel/ Cu fliptulă de cățel//!...

Florea Boboc (zis Floaredecolț): (țipă) Vă mănânc pe amândoi... Cum e turcu-i și pistolu! Semeni cu taică-tău leit! Unul se bâlbâie altul se lălaie! Doi obraznici... Vă rup eu urechile la amândoi! (se repede suparat cu bastonul spre nepot și strănepot! Florică-bâlbâitul se ridică în picioare și deschide brațele să-l apere pe cel mic)

Floricele Mugurele Boboc (Copil, nepoțel-strănepoțel): (Speriat începe să plângă) Nu da stăbunelule, că te spun la mama că tu ai fumat sticla de vișinată din cămală!

Florea Boboc (zis Floaredecolț): Nu eu piticule! Bunicul tău, Trandafir! Asta cu ziarul, care tace mîlc și se face că nici gura nu-i pute și nici vișinată n-a băut!

Florin Boboc (zis Trandafir): (Se ridică de pe scaun și se postează în fața celor doi. Își împachetează tacticos ziarul, deschide larg brațele) Tata! Dacă dai în copiii mei mă supăr tare-tare! Sticla de vișinată am băut-o împreună! Și care e problema? Sa ne fie de bine! Stai te rog pe banca matale și mai consultă-te cu ilustrii noștri profesori despre plante exotice și istoria Romei... Ai înțeles!? (Străbunicul se întoarce necăjit la bancă și se așează între cei doi)

Florea Boboc (zis Floaredecolț): Domnilor profesori, despre ce să mai vorbim!? Cum a zis Cezar către fiul su Brutus!? Alea jacheta est! (face cu ochiul către Narcisus!)

Florentin Floroiu (zis Fefe): (mieros) Ha, ha, ha! Ce simpatic sunteți domnule Floaredecolț! Cred că ați glumit! Caius Julius Caesar a zis către Marcus Junius Brutus, care de fapt nu era fiul ci asasinul său: „Et tu, Brute?”, adică „Și tu, Brutus?” Unii care nu știu istorie sau limba latină redau fraza: „Tu quoque, Brute, fili mi” adică „Și tu, Brutus, fiul meu”...

Florea Boboc (zis Floaredecolț): Auzi coane latinule! Mai termină odată cu istoria asta de doi lei... până nu îți trag un baston peste spinare. Ma faci pe mine mincinos!? Eu așa am învățat la școală că Brutus a fost copilul lui Cezar! Și gata! Încheiem discuția! Altfel ajungem la duel! (și începe să miste bastonul precum o sabie prin aer)

Florentin Floroiu (zis Fefe): Va rog să mă scuzați dar ăsta e adevarul istoric! Eu așa am învățat la facultate... Așa a enunțat și distinsul istoric german Theodor Mommsen, laureat al Premiului Nobel, cel care a fost cel mai mare maestru în viață al timpului nostru în arta redării istoriei, luând în considerație mai cu seamă monumentală sa lucrare despre istoria Romei...

Florea Boboc (zis Floaredecolț): (Dă ochii peste cap, ținându-se cu mâna de inimă. Apoi sare în picioare și îndreaptă bastonul ca o sabie spre Florentin Floroiu (zis Fefe)) Musca Fefe! Dacă nu aud doar musca, te provoc la duel! Un cuvânt să nu mai aud! Ai înțeles soldat!? În război am omorât o duzină de guralivi ca dumneata! Musca! Executarea!

Florin Boboc (zis Trandafir): (se ridică de la locul lui și se interpune între cei doi) Draga tată, liniștește-te. Uite aici o pastiluță de valeriană! (apoi îi șoptește ceva la ureche lui Florentin Floroiu. Bagă mâna în buzunar și scoate pe ascuns o bancnotă pe care i-o da acestuia spunând...) V-aș ruga mult... și vă rămân dator!

Florentin Floroiu (zis Fefe): Da, desigur! Fără nicio problemă! Doar a fost ideea mea! Dar nu prea știu de unde se ia...

Florin Boboc (zis Trandafir): Nu-i nimic, o să vă însoțească Florică-Bujorel, căci doar sunteți cumnați! Vă descurcați dumneavoastră... Sunt mai multe chioșcuri la intrare...

Florică Boboc (zis Bâlbâitul): Ta-ta-ta... Uuuunde vrrrrei să merg! Eu su-sunt de se-serviciu cu ala micu! Tre-rebe să-să am gri-grijă de el!

Florin Boboc (zis Trandafir): Nu-ți face probleme! Am eu grijă de pitic! Las că o să îți spună cumnatul Florentin...

(cei doi o iau în direcția Grădinii Botanice și ies din scenă)

Florea Boboc (zis Floaredecolț): Așa copil am eu! Iar mă trădezi, Brutúsule! Îmi vine să îți dau și ție un baston peste spinare! Magarule! Am văzut că i-ai dat bani la latinist! L-ai trimis cu fii-tu pe la cine știe ce locuri rele!

Florin Boboc (zis Trandafir): Tată, dragule, te rog să te liniștești, Nu i-am trimis la niciun loc rău! Le-am spus să dea o fugă până la chioșcul de lângă intrarea Grădinii Botanice și să îi cumpere lui Floricel niște vată pe băț căci doar tot i-a promis...

Floricele Mugurel Boboc (Copil, nepoțel-strănepoțel): Ula. Ula! De când aștept! Mulțumesc bunicule! Ești un bunic de vată de zahăr!

Narcisus Treskayetzky: Domnule Floaredecolț, ce bine e când totul se termină cu bine! Nu vrei să jucăm un șah sau table? Am în geantă o cutiuță de voiaj...

Florea Boboc (zis Floaredecolț): Table nu joc din principiu! Fac prea mult zgomot! Numai pătura proletară de la blocuri și maneliștii joacă așa ceva! Șah, daaa! Sunt pregătit de bătaie. Eu joc cu negrele! Domnule Narcisică, sunteți o bomboană!

Narcisus Treskayetzky: Da, o bomboană! O bomboană pe colivă! (râd cu toții. Cei doi încep să joace șah tăcuți, uitând de cei din jur)

Floricele Mugurel Boboc (Copil, nepoțel-strănepoțel): Bunicule, vreau și eu o bomboană de pe colivă!

Florin Boboc (zis Trandafir): Colivă se zice, nu colibă! Cu bomboana de pe colivă e o poveste mai lungă! Ți-o povestesc eu altădata!

Floricele Mugurel Boboc (Copil, nepoțel-strănepoțel): Buuuuniculeeee, eu vreau o bomboană de pe colibă! Acuuuum! (și începe să plângă)

Florin Boboc (zis Trandafir): Măi copile, măi! Nu mai plânge, că acușica vine tacă-tău cu nenea Florentin și îți aduc un nor de vată pe băț!

9

Floricele Mugurel Boboc (Copil, nepoțel-strănepoțel): Eu nu vreau niciun nol de vată pe băț! Eu vreau bomboana de pe colivă! Toți mă pcaliți dacă mă vedeți mai mic! Nu mi-ați alătat nici futuli și nici păsălele la glădina botanică. Numai niște copaci foarte mali! Ni măcal o păsălea... (și plânge și mai tare!)

Florin Boboc (zis Trandafir): Măi copilaș - drăgălaș! Din păcate nu au fost păsărele prin copaci... Sunt plecate toate în țările calde. Doar ciori! Acum e vremea ciorilor! Păsările acelea negre care croncăne! Știi cum croncăne cioara?

Floricele Mugurel Boboc (Copil, nepoțel-strănepoțel): Nu știu! Ni nu vreau să știu! (se smiorcăie, dă din picioare, dar după o mică pauză întreabă): Cum cloncăne cioala?

Florin Boboc (zis Trandafir): Crrrra, crrrra!

Floricele Mugurel Boboc (Copil, nepoțel-strănepoțel): Vai ce ulât cloncăne! Cla-cla! Și unde stau aceste cioli cale fac cla-cla?

Florin Boboc (zis Trandafir): Păi unde să stea!? În copaci...

(atașăm o prelucrare după sceneta „Pomul care face ciori” de Octav Pancu-Iași)

Floricele Mugurel Boboc (Copil, nepoțel-strănepoțel): Bunicule, cum se numește copacul cale face cioli?

Florin Boboc (zis Trandafir): Hehe.. păi nu există așa ceva, dragul moșului!

Floricele Mugurel Boboc (Copil, nepoțel-strănepoțel): Păi nu mi-ai spus că ciolile stau în copac! Ial mă păcălești cu „dragul moșului”...

Florin Boboc (zis Trandafir): Așa este! Ciorile stau în copac... dar nu sunt făcute de copac...

Floricele Mugurel Boboc (Copil, nepoțel-strănepoțel): Păi cum să nu fie făcute de copac dacă sunt acolo... multe-multe! Copacul care face mele, se numește măl?

Florin Boboc (zis Trandafir): Mda! Corect! De fapt ăla e pom...

Floricele Mugurel Boboc (Copil, nepoțel-strănepoțel): Pomul e tot un fel de copac!?

Florin Boboc (zis Trandafir): Da! Tot un fel de copac...

Floricele Mugurel Boboc (Copil, nepoțel-strănepoțel): Pomul-copac care face plune, se numește plun?

Florin Boboc (zis Trandafir): Sigur ca da! Așa e! Pomul care face prune se numește prun!

Floricele Mugurel Boboc (Copil, nepoțel-strănepoțel): Pomul care face poltocale, se numește poltochal?

Florin Boboc (zis Trandafir): Corect!

Floricelel Mugurele Boboc (Copil, nepoțel-strănepoțel): Atunci cum se numește pomul-copac care face cioli?

Florin Boboc (zis Trandafir): Mugurele, ți-am mai zis o dată că nu există așa ceva!

Floricelel Mugurele Boboc (Copil, nepoțel-strănepoțel): Ezigstă, bunicule! Am văzut eu un copac plin de cioli pe lămulele! Aproape că se aplecau de atâtea cioli câte avea pe el!

10

Florin Boboc (zis Trandafir): Ei bine, ciorile veneau numai la copac și se așezau pe crengile lui să se odihnească... Ai înțeles?

Floricelel Mugurele Boboc (Copil, nepoțel-strănepoțel): Da. Și când se coc, cad?

Florin Boboc (zis Trandafir): Cine?

Floricelel Mugurele Boboc (Copil, nepoțel-strănepoțel): Ele, ciolile...când se coc, cad din copac?

Florin Boboc (zis Trandafir): Ciorile nu se coc!

Floricelel Mugurele Boboc (Copil, nepoțel-strănepoțel): Lămân verzi?

Florin Boboc (zis Trandafir): Cum o să rămână verzi, dacă ele sunt negre?

Floricelel Mugurele Boboc (Copil, nepoțel-strănepoțel): Cât de negle, bunicule?

Florin Boboc (zis Trandafir): Negre, negre!

Floricelel Mugurele Boboc (Copil, nepoțel-strănepoțel): Negle... de tot, de tot?

Florin Boboc (zis Trandafir): Negre-negre... de tot, de tot!

Floricelel Mugurele Boboc (Copil, nepoțel-strănepoțel): De tot?

Florin Boboc (zis Trandafir): (ridicând vocea) Da, negre așa, ca o locomotivă care trece noaptea prin tunel! Ai înțeles?

Floricelel Mugurele Boboc (Copil, nepoțel-strănepoțel): Am... am înțeles bunicule! Nu țipa la mine te log! Am înțeles!

Florin Boboc (zis Trandafir): Așa...

Floricelel Mugurele Boboc (Copil, nepoțel-strănepoțel): Un singur luclu n-am înțeles!

Florin Boboc (zis Trandafir): Hmm? Spune!

Floricelel Mugurele Boboc (Copil, nepoțel-strănepoțel): Cum se numește copacul-pom care face cioli?

Florin Boboc (zis Trandafir): Puiule, copacul nu face ciori! Una-i copacul și alta-s ciorile! Ciorile vin numai așa, în vizită, la copac!

Florinel Mugurel Boboc (Copil, nepoțel-strănepoțel): Aha... Atunci și melele vin în vizită la copacul măr?

Florin Boboc (zis Trandafir): Merele nu vin în vizită la copacul măr! Nici la pomul măr! Merele chiar cresc în pomul numit măr!

Florinel Mugurel Boboc (Copil, nepoțel-strănepoțel): Și după ce clesc, zboală?

Florin Boboc (zis Trandafir): Nu zboară! Merele cad!

11

Florinel Mugurel Boboc (Copil, nepoțel-strănepoțel): Păi de unde cad, dacă nu zboală?

Florin Boboc (zis Trandafir): Din măr!

Florinel Mugurel Boboc (Copil, nepoțel-strănepoțel): Bunicule, ce fac ele în măr?

Florin Boboc (zis Trandafir): Fac ce fac și ciorile: stau!

Florinel Mugurel Boboc (Copil, nepoțel-strănepoțel): Am înțeles bunicule... Deci fac și ele „cla-cla” ca ciolile! Am înțeles tot acum!

Florin Boboc (zis Trandafir): Așa... Bravo! Adică, nu...

Florinel Mugurel Boboc (Copil, nepoțel-strănepoțel): Am înțeles tot-tot-tot!

Florin Boboc (zis Trandafir): Nuuu... N-ai înțeles nimic!

Florinel Mugurel Boboc (Copil, nepoțel-strănepoțel): Mi-ai explicat foarte bine, să știi!

Florin Boboc (zis Trandafir): Nu! Nu foarte bine...Dar...

Florinel Mugurel Boboc (Copil, nepoțel-strănepoțel): Bunicule, vreau și eu să te mai log ceva... Îmi spui și mie cum se numește copacul ăla care face cioli?

Florin Boboc (zis Trandafir): Înebunesc măi copile, măi!

Florinel Mugurel Boboc (Copil, nepoțel-strănepoțel): Hai bunelule, fii sincel. Tu n-ai mâncat cioli niciodată!? O fi mai bune la gust ca melele?

Narcisus Treskayetzky: (se scoală în picioare și spune triumfal, cu voce tare) Șah, domnule Floaredecolț! Șah!

Florea Boboc (zis Floaredecolț): Ba, pardon! Mat! (se ridică de pe bancă și dă cu bastonul în tabla de șah răsturnând-o pe jos!) Mat am zis, mat este!

(din culise se aud voci... Fefe și Bâlbâitul beți-criță, apar din culise clătinându-se, ținându-se de după umăr. Fiecare are în mână câte o sticlă de țuică. Se opresc lângă arlerchin.)

Florentin Floroiu (zis Fefe): Cumnate, cântă după mine: „C-așa beu oamenii buni, de sâmbătă până luni”

Florica Boboc (zis Bâlbâitul): Ca-ca-șa be-beu oaaaamenii bu-bu-ni (râd tare..)

Florentin Floroiu (zis Fefe): Drepti! Strofa a doua soldat!

Florică Boboc (zis Bâlbâitul): Ca-ca-şa be-beu oaaaameniii bu-bu-ni... (se prăpădesc de răs și mai trag câte o gură de țuică. Amândoi se clatină)

Florentin Floroiu (zis Fefe): Am zis drepți, soldat! Strofa a treia! Exe-cu ta-rea! Cu cântec înainte marș...

Florică Boboc (zis Bâlbâitul): Ca-ca-şa be-beu oaaaameniii bu-bu-ni... Stro-stro-fa aaa pa-pa-tra to-tot așa... Aaa-uzi Fe-fe-loa-loanță, vrrrrrei să-să îmîmți spu-pun un ba-banc cu-cu-cu so-so-sol-da-dați?!

12

Florentin Floroiu (zis Fefe): Nuuuu, că la tine durează prea mult (hîc... sughiță) și mi se duce combustibilul până termini! (hîc! ridică sticla la ochi sa vada daca mai e ceva prin ea!) Mai bine (hîc) îți spun eu unul... repede-repede!

Florică Boboc (zis Bâlbâitul): (uitându-se si el in sticlă, apoi trage o duscă plescăind de plăcere) Bi-bi-ne, ssssss-pu-pu-ne... tu-tu!

Florentin Floroiu (zis Fefe): Stătea Ion pe deal (hîc!) cu un bumerang în mână (hîc!) și cu fața plină de sânge. (hîc!). Se apropie prietenul Vasile, care îl întreabă: „Ce faci Ioane?” (hîc!) „Stau...” răspunde Ion. (hîc!) „Da' ce ții în mână?” întreabă Vasile... (hîc!) „Nu știu măi Vasile...” (hîc!) „Păi și de ce îl ții? Aruncă-l!” zice Vasile! (hîc!) Ion supărat i-l pune în brațe: „Aruncă-l tu, că eu m-am săturat...” (hîc! Râde singur. Florică nu schițează nici măcar un zâmbet) Ți-a plăcut, cu-cumnate!? (hîc!)

Florică Boboc (zis Bâlbâitul): Nuuuu! Ce-ce-ce-i aaaa-ce-cela bu-bu-bu-me-me-ra-rang!?

(ajung în dreptul stației de autobuz. Cei de acolo se uită la ei încremeniți)

Florin Boboc (zis Trandafir): Măi copii nenorociți, unde v-am trimis eu!? Măi bețivilor... unde-i vata...?

Florică Boboc (zis Bâlbâitul): (uitându-se direct în ochii lui taică-său, fredonează) Zi-i uuu-na ma-mai să-săl-tă-tă-rea-ță-ță... până la pa-pa-tru di-di-mi-nea-nea-ță... U-unde-i va-va-ta, nu nu e va-vata! (îi face cu ochiul lui Fefe)

Florea Boboc (zis Floaredecolț): (îi croiește lui Florică un baston peste spinare) Unde ați fost măgarilor? Unde-i vata pe băț a copilului!?

Florică Boboc (zis Bâlbâitul): Nu-nu ma-mai da ta-taie că-că îmi pi-pierd echi-chi-li-brul! Să vă spu-spun uuuna bu-bu-nă! Aaazi pe-pe aaaici nu-nu ma-mai ci-cir-cu-cu-lă auuuu...to-to-bu-bu-zul pa-paiș-pe ba-ba-rat. Aaa-şa vrea-vrea mu-mu-şchii pri-pri-ma-ma-rului Bo-Boc! Nu-nu ma-mai au cu-cu-rent! Că-că aaaa-stea me-merg pe-pe-pe ele-lec-tri-tri-ci-ci-ta-ta-te!

Florin Boboc (zis Trandafir): Mama lor de moderniști! Asta ne trebuia... tichie de margaritar. (și-și trece mâna prin păr) Autobuze electrice! Căci alea pe benzină nu erau bune! (se întoarce spre cei doi bețivi și îi ia de câte-o ureche) Fefe, unde-s banii? Floricele, te mai întreb odată, unde-i vata copilului!?

Florentin Floroiu (zis Fefe): Nu mai trage nene Trandafir că doare! (hîc!) Chioșcul pe vată de băț era închis de tot... (hîc) Se programase terminalul! (hîc) Se terminase programul... Închis total... chișcu! (hîc!) Scuzați! (hîc!) Mi se limbă plimba-n gură... (hîc!)

Florică Boboc (zis Bâlbâitul): Co-co-re-rect! Și-și aaaa-de-de-vă-rat!

Florin Boboc (zis Trandafir): (strângându-i și mai tare de urechi) Scoate-ți banii bețivilor!

Florică Boboc (zis Bâlbâitul): Pă-pă-păi tă-tă-ticule... Aaam cu-cum-pă-pă-rat uuuu-dă-dă-tu-tu-ră de la alt chio-chio-șșșșc că ee-ra ie-ief-ti-ti-nă...

Florentin Floroiu (zis Fefe): Și... acolo era deschis! (hîc!) Am pus și eu de la mine (hîc!) ceva bănuți! (hîc!) A pus și cumnatul Florică... (hîc!) și-am luat palincă! Căci Florică cu palincă rimează! (hîc!) Nu vreți să trageți și dumneavoastră un gât...(hîc!) E bună rău! (hîc!)

Florin Boboc (zis Trandafir): Scoateți banii bețivanilor! Scoateți banii pe care vi i-am dat!

13

Florentin Floroiu (zis Fefe): O să vi-i dau când iau benzina! Pardon, chenzina! Acum nu mai am un sfaț, nici dacă fac abracadabra!

Florică Boboc (zis Bâlbâitul): aa-bra-bra-ca-ca-da-da-bra!

Florichel Mugurel Boboc (Copil, nepoțel-strănepoțel): Tăticule, ce-i aia „abracadabra”?

Florin Boboc (zis Trandafir): (îi „eliberează” pe cei doi bețivi și se repede la Florichel pe care îl ia il brațe și îl pupă) Cum ai zis, dragul bunicului?

Florichel Mugurel Boboc (Copil, nepoțel-strănepoțel): Abracadabra! Bunelule, ce-i aia „abracadabra”?

Florin Boboc (zis Trandafir): Ura! Copilașul asta știe să pronunțe litera „r”. Spune repede poezeaua aceea cu Rică!

Florichel Mugurel Boboc (Copil, nepoțel-strănepoțel): Rică, nu știa să zică/ Râu, rățușcă, rămurică/ Dar de când copilu-nvață/ poezeaua despre rață/ Rică a învățat să zică/ Râu, rățușcă, rămurică//.Abracadabra!

(toată lumea aplaudă, se îmbrățișează uitând de disensiuni și strigă „bravo”!)

Florică Boboc (zis Bâlbâitul): Bra-bra-vo Flo-flo-ri-cel!!! Ac-ac-ac-ac-to-to-tor te-te fa-fa-ce ta-ta-ta! (și mai trage o dușcă de palincă)

(Cade cortina)

SFÂRȘIT